

črno brez sladkorja. Ena čaša stane po manjših kavarnah le 5 pár, po večih 10 pár, zatorej le kaka 2½ krajcarja a. v. v srebru.

Kavarne se na iztoku zelo obiskujejo. Sklepajo se tam mnoga opravila, čujejo se novice in moslemi tam možko na preprogah sedeči s prekrižanimi nogami praznujejo poleg čibuka in kave svoj „kef“, kar toliko znači, kakor italijanska „siesta“, z edinim razločkom, da je ta brezdelavnost še bolj sanjarska, nego „far niente“ Italijanov. To je najvišja stopinja moslemskega veselja in svetnega vžitka!

Ljudske zabave. Gledališč ali enakih veselic nimajo Sarajevci. Edina ljudska zabava je „trk“, to je, da se skušajo v tekanji. Sicer skrbé za kratek čas okrog potujoči godci, italijanski lajnarji, igralci z medvedi in ciganska kardela, katera pri glasu gusel vganjajo različne burke in plešó, imajoči za plesalko najčesee v dekliško obleko napravljenega ciganskega dečaka.

Zdravniki. Izmed civilistov je v Sarajevu le en sam zdravnik, rodom Švicar, ki je poleg tega tudi uradnik. Zdravijo namreč tudi civiliste vojaški zdravniki. Ker vlada v muhamedanih fatalizem, ker je krščansko ljudstvo zelo varéno in je podnebje vrlo ugodno, zatorej zdravnikova služba ni posebno dobra.

Kažipot. Ako gré tujec po cesti, ponujajo se mu zamazana človečeta „izvoljenega ljudstva“ (judov) za kažipota. Dobro sicer poznajo ti ljudje vse kraje, a pametno je, prej se z njimi pogoditi, kajti časi poznejše niso nikoli dosta preplačani.

Zgodovinsko opomniti je o Sarajevu, da sta ga ustanovila l. 1465. bosanska plemenitnika Sokolović in Zlatarović, katera sta najprva sprejela Islam, in da potem deželni vezir Usrem je ukazal tudi židati vladarjevo palačo (saraj). Leta 1480. je Sarajevo premagal in požgal ogerski kralj Matija (Matijaž), a leta 1698. so ga pod poveljstvom princa Evgena Savojskega Avstrijski vojaki dobili v oblast in ga zopet zažgali, da je zgorelo 150 džamij.

Sarajevo je mesto, ki ima po vsem značaj jutrovih dežel. Največ z vrtovi ograjena bivališča z ozkimi mrežami na oknih ženskih sôb, stotine mošej, okrog katerih so po nekod pokopališča, zakrite in zagrnene muhamedanke, lepa kristijanska dekleta in mlade žené v svoji krasni noši, gibno življenje tu zbranih vojaških kardel v različnih uniformah, kateri dajejo mestu nekakošno bojno lice, potem z minaretev pojoče klicanje „muezzinov“ k molitvi, vrhu vsega, zlasti ob tržnih dnéh šarovita gnéca ljudi: moslemov, kristijanov, arnavtov, judov, ciganov itd., nekoliko bogatih, lepo oblečenih, nekoliko tudi razcapanih, vendar vselej pradedmet za slikarja, vmes še jezdní in tovrni konji, sém ter tje kak ponosen beg na iskrem vrancu: vse to utiska mestu neko posebno znamenje. Ob velicih muhamedanskih praznicih je celó nemogoče, tu iti svojim putem. Vojaki, brezbrojna množica ljudstva, jezdecí in poleg vsega pisano barvane in pozlačene starodavne kočije haremske, z 2—4 nališpanimi lepoticami od znotraj, vse se gnéte po velikih cestah in oči gledajo mnogobojno sliko.

V trgovinskem obziru je Sarajevo središče in shodišče trgovcem vse Bosne. Največ blagá, katero je za Bosno odločeno iz Rumelije ali iz Evrope, prihaja v Sarajevo in se razpošilja na vse strani dežele.

(Po A. Lukšiću J. Ch.)

Naši dopisi.

Iz Rusije 12. avgusta. —7. — (Dalje.) Napete razmere zavoljo nevarnosti na deželnih mejah pa so pripeljale k javnemu sovraštvu med Srbijo, Črnogoro

in Turčijo. Tako je bilo bati se, da ne bi se požar razširil po vsem vshodu. Pri vsej težavnosti naša vlada ni prenehala prizadevati si, združiti vse države k skupnemu delovanju, katerega potrebnost se je dan na dan bolj čutila. S tem ciljem smo nasvetovali na Dunaji in v Londonu skupno vojno demonstracijo: Rusije v Bolgarijo, Avstrije v Bosno in Evropejskih eskader k Carigradu in sploh v levanške vode. Kakor prejšnji predlogi, tako tudi ta in iz ravno takih razlogov ni bil sprejet. Carigraška konferencija, ki se je zbrala na podlagi principov Londonskega kabineta, je bila poslednja poskušnja obdržati mir. Evropa, v imenu svojih interesov, zvezanih z ohrano mirú, je sklenila, vmešati se v notranja dela Turčije, vendar to vmešavanje bi bilo moralo biti samo moralno. Turčiji je bil predložen in skupaj z njo presojen celi plan reform, katerega cilj je bil, pravice sultana zložiti s pogoji varnosti in sreče njegovih kristijanskih podložnih. Niso bile pozabljene tudi materijalne garancije, katere, dasiravno niso imele posilnega karaktera, nezdržljivega s traktati, so se vendar priznavale zadostne k praktični izpeljavi reform. Al Turčija je spet vse ovrгла. Med tem je vojska s Srbijo in Črnogoro šla svojo pot. Ubivanje v Bolgariji, ki je zbujalo pravičen srd vse omikane Evrope, je pokazalo, do kakih predelov je v stanu ta strašna borba pripeljati muzulmanski fanatizem. Po vsem, k nesreči brezvspešnem prizadetji odvrniti tak žalosten položaj na vshodu Ruska vlada ni mogla hladnokrvno gledati na vse, kar se je tam godilo. Borba, ki se je vnela po vsem Balkanskem polotoku, je preveč zadevala interese Rusije kot velike Evropejske države, sosednje s Turčijo in zvezane po krvi in veri s kristijanskimi podložniki Turškimi. Postalo je popolnoma jasno, da dokler bo Turška vlada na podlagi traktata od 1856. leta mislila, da jej nikdo do živega ne more, ni mogoče dobiti od Turške administracije, sposobne samo k nasilju, nikakoršnih reform. Treba je bilo ali privoliti v polno podavljenje kristijanskih narodov Balkanskega polotoka, kar bi se pa ne vjemalo z interesi Evrope in bilo bi grozovita neusmiljenost človeštva, ali pa pričakovati tudi v prihodnosti perijodičnih zmešnjav nevarnih občnemu miru. Ruski vladi se ni zdelo mogoče privoliti v tak položaj. Ona je že enkrat morala z ultimatumom ustaviti Turške armade, ki so hotele v Srbiji ponoviti Bolgarske uboje in požiganja. Ko bi sklepi Carigraške konferencije ostali neobligatni za Turke, tedaj bi se oni še z večo trdovratnostjo ustavljali občnim željam Evrope.

Zavoljo tega je ukazal naš car mobilizovati na južnih mejah cesarstva en del svoje armade. Vendar, ker je sklepe Carigraške konferencije zadela taka nesreča brezvspešnosti, je Njegovo Veličanstvo Ruski car veleval, predno stori določni korak, pozvedeti pri vseh vladah, ki so se udeležile konferencije, kako mislijo one postopati s Turčijo, ki se je določno uprla željam Evrope. Na to prašanje ni prejela od nikogar odločnega odgovora. Po takem ni bilo težko zapaziti, da Evropejske vlade ne mislijo postopati energično in da bi rade vse upale le od časa in dobre volje Turčije. Celó pri navadnih pogojih bi taka odjenljivost morala utrditi Turške ministre v mislih, da si je Evropa zvezala roké s traktatom 1856. leta, in da oni tedaj lahko s polno varnostjo zaničujejo Evropejske sklepe in brez straha ostajajo pri starih navadah. Ali pri takih okoliščinah, pri uporni borbi, razjarjeni strasti in fanatizmu, se je bilo bati, da slabosti, katero je Evropa razodela, bo posledek to, da Turki se bodo še za naprej držali stare sisteme administrativnega terorizma, in da nasilje postane še huje, in da pride celó do popolnega iztrebljenja kristijanskih narodov. V Londonu je bila narejena še

ena poslednja poskušnja, Turčijo resno posvariti. In sestavljen je bil protokol, ki je imel vzdržati misel, da Evropi je zelo mar za Turške reforme, kakoršne je navetovala Carigraška konferencija. Turčija je, se vé da, lahko zapazila, kako malo določen karakter ima oni protokol. Pri takih pogojih pa ni bilo mogoče pričakovati, da bi Turčija bolj spoštovala protokol, kakor sklepe konferencije. Zato je Ruski car, ko je videl, da ni mogoče dalje ostati v položaji, ki ni bil ni mir ni vojska, ki je žalil čustva vsacega Rusa, ki je nalagal Rusiji dolžnosti brez rezultatov, sklenil sam pristopiti k posilnim sredstvom, brez katerih ni bilo mogoče najti nikakoršnega vspeha. In veleval je priobčiti vsem Evropskim vladam razloge, zavoljo katerih on jemlje orožje v roke, pa tudi razložiti jim cilj vojske. Poslednji cilj vojske je bil edino ta, položiti konec žalostnemu položaju vzhoda, iz katerega je izvirala vedna nevarnost za mir, ustanoviti polni red, dati kristijanskim narodom take garancije, katere bi jih resnično osvobodile od silstva Turške administracije. Ruska vlada se ni niti za minuto odklonila od tega cilja. Že iz začetka vojske so bili načrtani pogoji, po katerih sprejmemo mir, ako ga Turčija prosi, predno gremo čez Balkane. Imenovani pogoji so bili priobčeni junija meseca 1877. leta Londonskemu in Dunajskemu kabinetu, kot najbolj zainteresanim v tem delu. Kdor te pogoje zdaj čita, se lahko prepriča, da se bistveno malo razlikujejo od sklepov Berolinskega kongresa.

Ob času vojske, ko so naše armade stale še pod Plevno, je Ruska vlada spet priobčila Berolinski in Dunajski vladi pogoje, pod katerimi bi mi mogli privoliti v pogovore zaradi miru, ko bi se sultan obrnil k nam do začetka zimske kampanije. Naše tirjatve bile so skoraj take, kakoršne v začetku vojske. Na njih podlagi se je sklenilo premirje že potem, ko so naše zmagonosne armade prestopivše Balkan po polnem razgromu Turških sil dosegle Drinopolje, a po vzetji Karsa prišle do Erzeruma.

Tako je glavna misel politike Ruske vlade jasna sama po sebi, kakor iz negocijacij pred vojsko, tako iz pogovorov med vojsko in po njej. Lahko se reče, da ta misel se popolnem vjema z vso našo politiko poslednjih 20 let. Naša politika nikdar ni imela cilja razrušiti Otomansko državo. Dasiravno muzulmanski naval na Evropo je v resnici prikazen nenormalna in razen sile orožja nima nikakoršnega upravičenja za se, je vendar zavoljo stoletnega obstanka se že Turčija vkoreninila na Balkanskem polotoku tako, da je ni mogoče iztrebiti brez občnega potresa na vshodu in v Evropi. Naša vlada edino se je namenila položiti določen konec gnjusnemu, nečloveškemu tiranstvu, ki ga je trpelo kristijanstvo. Takrat, ko Turki že niso mogli več misliti na nikakoršen upor in ko Turška vlada se je morala podvreči razsodbi vojske, so naše armade pred vratmi Carigrada ustavile svoje zmagonosne zastave in s tem so spet pokazale, da naša vlada je tako neomahljiva v svojih principih zmernosti, kakor v svojih kristijanskih simpatijah. Ruska vlada se je ves čas te krize obračala do velikih držav za sodelovanje in s tem je potrdila, da ne misli častihlepno sama razrešiti vshodnega vprašanja, ampak da to vprašanje se mora razrešiti v Evropi, ne v Turčiji, po občem soglasji vseh interesov raznih držav. Vendar pri tem smo tudi želeli, da bi se zdaj na zadnje rezultati resno garantirali, da bi naš trud ne bil spet samo težak poskus. Rusija, ki je s takim namenom vzela orožje v roke in prestala uporno borbo, je imela, se ve da, polno pravico, zavarovati vprihodnje pred takimi nadlogami samo sebe, pa tudi narode, katere je vzela pod svoje varstvo.

Take misli so vodile Rusko vlado pri sklepanji sv. Štefanskega dogovora. Začasni karakter tega akta je jasno kazal, da nismo namenjeni sami razreševati tega vprašanja. Navdušena čustva solidarnosti z Evropo je naša vlada privolila vdeležiti se kongresa s tem, da bi se utrdilo pomirjenje vshoda s sankcijo velikih držav. Ona je prvo vzbudila idejo shoda zastopnikov Evropskih kabinetov, da bi se dalo vprašanju več važnosti in sklepom več zaveznosti. In resnično nikoli še v političnem življenji Evrope niso imeli omikani narodi tako lepe prilike ustvariti z modrim in mirnim dejanjem novo ero v zgodovini človeškega razvitja.

Zgodovina bo izrekla svojo razsodbo o tem, kako je Berolinski kongres opravičil to nado, kako obširne so bile njegove namere in kako vzvišen je bil njegov razsodek. Ona bo dokazala, so znali li njegovi udeležniki odpovedati se egoističnim željam in nevošljivosti, — na kratko — ona bo razodela, so šla kolikor toliko k srcu temu zboru velikodušna čustva Rusije, zapečateni z Rusko krvjó. Sad bo pokazal, kakošno je bilo drevó.

(Kon. prib.)

Iz Istre 23. avg. — Videli sem svoje dni že veliko in lepih kresov po Slovenskem, toda tako veličastnih še nikdar ne, kakor 17. avgusta zvečer v Pazinski okolici. Odlikovala sta se pa posebno dva. Lindarski je bil na zelo prijaznem in prilično visokem hribu ravno nad Pazinom, od kodar se razprostira gledalcu jako lep razgled po Istri; vidi se odtod tudi velikán Triglav. Potem zares veličastni kres nad Zarečem, dobro uro hoda od Pazina proti severoiztoku. Tudi ta je bil na prijetnem hribu, od kodar se gotovo tudi Triglav vidi. Kres bil je tako veličasten, da se je zdelo, kakor da bi hrib gorel. Zares veličasten prizor! Med kresovi slišali so se gromoviti živio-klici svitlemu cesarju, cesarici in cesarjeviču nasledniku. — A tudi smešno-satiričnih in ostrih klicev na izdajalce lahone ni uho pogrešalo. S tako javno svečanostjo čez hribe in plan pokazalo je slovansko ljudstvo v Istri svojo udanost in nepremakljivo zvestobo do presvitlega vladarja svojega; zraven je pa tudi dosti glasno povedalo lahonskim izdajalskim glavam, da v Istri še živi Slovan! — 17. avgusta zvečer bilo je več mest po slovanski Istri razsvitljenih iz lastnega nagiba; tudi že zelo poitalijančeni, vendar še slovanski Pazin, središče Istre, v tej zadevi ni bil zadnji. Le okna znanih „italianissimov“ bila so temna. „Kdor spi, ni še umrl, zna se predramiti“ — rekel je pred leti velečastiti škof Dobrila v Poreškem deželnem zboru, govoreč o Slovanih v Istri. Njegove besede začele so se uresničevati. Po dolgem, trdem spanju jel se je Isterski Slovan dramiti. Vsaj je tudi že skrajni čas! I kako bi se tudi ne, vsaj ga je njegov smrtni sovražnik, izdajalski lahon 2. junija s svojo nogo krepko pod rebra sunil, misleč stopiti mu na vrat, da ga zadavi. Takrat je nekoliko predramljeni Slovan debelo okoli sebe pogledal; Bog daj, da bi tudi kmalu na noge stopil! Dokler je škof Dobrila v deželnem Poreškem zboru sedel, vedel je dobro, kaj in koga ima ondi posebno zastopati. Sedanji poslanci so pa bržčas pozabili, da jih je tudi slovansko ljudstvo volilo in kot svoje pooblastence poslalo v deželni zbor, naj bi se ondi za-nj in za njegove svete pravice poganjali. Po pravici toraj toži „Naša Sloga“ od 16. avgusta, da deželni poslanci v Poreču niso vsaj na koncu letošnjega zborovanja vzdignili svojega glasú zoper ljudske shode (tabore) po sosedni Italiji, na katerih se tudi slovanska Istra kot en kos „neosvobojene Italije“, odtrgana od Avstrije, ostentativno in perfidno zahteva! Kako pa narod sam misli o veleizdajnem dogodku 2. junija, to je pokazal

hipoma z mnogimi protesti, ki so se brali v „Naši Slogi“; pokazal je pa zdaj še bolj jasno na rojstni dan svitlega cesarja — zdaj, pravim, ko tudi „benevrekari“ brabri sinovi slovanske Istre svojo slovansko kri prelivajo za osvobojenje in boljšo bodočnost nesrečnih svojih bratov kristijanov v Bosni in Hercegovini. Njegovi poslanci pa — molčijo tam, kjer bi morali govoriti, da bi se čul njihov glas na Dunaji in bi mogočno odmeval po vsi Italiji! Vsaj nočemo verjeti, da bi gospodje v Porežki zbornici z ljudstvom, svojimi volilci, enako ne mislili! Če bi pa vendar ne bili edinih misli z narodom, naj položijo vsi mandat, vsaj niso več ljudstva zastopniki. (Kon. prih.)

Iz Cerknice. — 1. septembra pride k nam živinozdravnišk pomočnik g. France Poljanšek, ki je s prav dobrim vspehom obiskoval živinozdravniško šolo v Ljubljani in ima prav dobro spričevalo; tudi ima družih prav dobrih spričeval od več županov, da se je v mesogledu in v živinozdravniških rečeh hvalevredno obnašal. Kdor njegove pomoči potrebuje, naj se obrne do njega v Cerknico hiš. št. 179.

Iz Ljubljane. — „Avstrija se je s Turčijo pogodila o tem, da Bosno in Hercegovino prepusti Turčiji“ — ta glas je zadnji čas počil po Dunajskih in tudi drugih časnikih, in ker je v Avstriji vse mogoče, dokler bodo Magjari na prve gosle Avstrijske politike godli in grof Andrassy stal na kormilu vnanjih naših zadev, zato je potrla ta novica celó nekatere politikarje, ki ne verjamejo vsake basni, ki jo prinesó židovski listi. Naj povemo, kako se je začela in širila ta pripovedka. Avstrijski poročnik grof Zichy (Magjar) in pa poročnik Angleški Mr. Layard sta se v Carigradu razgovarjala o zasedi Bosne in Hercegovine po Avstrijsko-ogerski armadi, in pri tem razgovoru je Mr. Layard ono besedo črhnil, ki je dala povod „Avstrijsko-turški pogodbi“ (österr.-türkische Convention). Layard je neki rekel, da „ne more Turčije grajati, da so se Bosniški mohamedanci uprli Avstrijski armadi, če Avstrija namerava prisvojiti si en del Turških dežel, pa zato ne misli odškodovati Turčije kako drugače.“ To govorico si je Wolfov Telegraf-Bureau v Berlinu dal iz Londona telegrafirati. „N. fr. Presse“ kar brž zgrabi ta telegram in tebi nič meni nič ga tolmači kot oporeko (protest) Angleške vlade, če si Avstrija prisvoji Bosno in Hercegovino. Koj potem pa je ta „Mohamedanka“ načakala 3 strani dolg uvoden članek, v katerem dokazuje, da bilo bi proti Berolinskemu traktatu, ako bi si Avstrija prisvojila Bosno. Koj potem pa „Mohamedanki“ pristopi „Deutsche Zeit.“, ki si včas domišljuje, da vidi travo rasti, in svetu okliče: „res je tako; Angleška vlada ne dopusti Avstriji Bosne in že Andrassy dela na to, da se Avstrija in Turčija pogodite zaradi Bosne in Hercegovine in da celó za čas zasedbe Bosne vihrá poleg zastave Avstrijske tudi polumeseč Turški.“ — Mogoče je, da je Angleški poročnik v Carigradu Zichy-u kaj tacega govoril; al da so Dunajski časniki taki butci, da tako govorico hipoma po svetu nesó kot resnico in v znemirjajo vse narode Avstrijske, ki niso Prusaki ali Magjari, to je vendar prepredrzo! Mislijo li ti lažikovači, da sme Avstrija kri prelivati junaških svojih sinov in milijonov žrtvovati zato, da bopomerjeno Bosno in Hercegovino dala Turčiji nazaj?! S krvjó in denarjem zvestih Avstrijancev se ne bo dalo igrati, zato bodo zraven teh narodov skrbeli tudi drugi odločilni faktorji!

— (Iz seje deželnega odbora 24. in 26. avgusta.) Deželnemu muzeju se dovoljuje nekoliko novcev potrositi za kopanje po starinah okoli Vač. — Ker se je sekundarij dr. Zidarič odpovedal službi, razpiše se

na deželni porodišnici služba sekundarija, ki je ob enem asistent pri babiški šoli. — Isto tako se zaradi bolehnosti dosedanje babice razpiše služba babice na porodišnici. — Pri dež. računovodstvu izpraznena služba oficijala se je podelila dosedanjemu ingrosistu Vinc. Vizjaku, služba ingrosista pa diurnistu Jan. Kozjeku. — Oni darovi, katere deželni odbor izrečno dobiva za razdelitev ranjenim vojakom, izročevali se bodo c. k. deželnemu predsedstvu. — Dalje je deželni odbor sklenil, naj se določi za učiteljski službi pri sv. Križu poleg Litije plača po 450 gold. in 400 gold., za 2. učitelja v Borovnici po 450 gold., za 3 učiteljske službe v Kočevji pa ustanovi plačo po 600, 500 in 450 gld. — Gledé pričete ceste v Selu poleg Šumperka je deželni odbor sklenil, posredovati in po moči delati na to, da se ta na mnogo strani koristna cesta dodela. — Za pogorelce na Vrhniku bo deželni odbor iz deželne blagajnice dal 3000 gold.

— (Za ude družbe kmetijske so bili dalje sprejeti) gospodje: dr. Klofutar, častni kanonik v Ljubljani, dr. Gogala, c. k. profesor in vodja Alojzijevišča v Ljubljani, Frank Richard, župnik v Trziču, Jereb Josip, župnik v Dragi, Hofer Karol, župnik v Čatežu, Moser Karol, posestnik v Št. Vidu pri Vipavi, Rogelj Viljem, c. k. kancelist v Vipavi, dr. Vok Franjo, c. kr. notar v Vipavi, gospá Homan Lavoslava, posestnica v Radoljici.

— Po sklepu cesarjevem od 12. dne t. m. je gosp. Anton Mlakar, župnik v Mirni Peči, za kanonika v Novomestu imenovan. — Za zidanje farovža v Šentpetru na Krasu je presvitli cesar iz lastne blagajnice 200 gold. darovati blagovolil, — za zidanje šole v Podkrajju na Notranjskem pa 200 gld.

— (Za pisma do vojakov v Bosno) ni treba poštnih marke; ona gredo franko. Da pa jih vojak prejme, mora na pismu stati natančna adresa, to je, pri katerem svojem oddelku in pri katerem batalijonu je, in na katero vojno pošto ima iti pismo. Denar se more pošiljati le v zapečatenih pismih, ne pa po poštnih nakaznicah.

— (Iz sodišča.) Ko je bil po porotni sodbi tisti grozovitnež France Pezdir iz Brezovice, ki je v jezi svojega lastnega očeta ubil, na 10 let v težko ječo obsojen, je prišla v pondeljek in torek na vrsto tožba A. Stepančiga zoper gosp. Jan. Horaka, ki je napravila tu veliko hrupa in je zato oba dni sodniška dvorana natlačeno polna bila. Stepančig, kateremu, ker se rad prepira, Krakovčanje pravijo „Kikeriki“, si domišljuje, da le on sam vse najboljše vé in zua, — da, kar on reče, je evangelij, zato se sili v odborstvo sèm ter tje. Posebno rad bi bil postal načelnik „Marijne bratovšine“, a ker ni mogel pri občnem zboru dobiti večine na svojo stran, timveč je bil za načelnika voljen gosp. Horak, je zgrabil ga v „Tagblattu“, v katerem mu je očital, da je volitev samovoljno zasukal na svojo stran, manjšino spremenivši v večino. Na tako natolcevanje je g. Horak odgovoril v „Tagblattu“, rekši, da je Stepančig rogovilež, da ima navado natolcevati vsacega človeka, ki mu je na poti. Po tem odgovoru se je Stepančig čutil razžaljenega na časti ter tožil Horaka in da bi gotovo zmagal, si je najel zastopnika celó iz Gradca — dr. Kozjeka. Gosp. Horaka je zagovarjal dr. Mošé. — Pri javni razpravi pred porotniki je gosp. Horak nastopil pot dokazovanja resnice po 7 pričah, Stepančig pa je tem nasproti postavil celó 9 prič. Po dvednevni razpravi se je vsa reč tako zasukala, da je bil Stepančigov zastopnik dr. Kozjek prisiljen, še pred razsodbo porotnikov v makniti tožbo in Horak je bil za čisto nekrivega spoznan. Tožnik Stepančig ima plačati velike pravdne

stroške. Morda mu bo ta draga skušnja v poduk, kaj se pravi, napadati poštene možake in jemati za zastopnike advokate iz daljih dežel. — Pristavititi imamo le še to, da so bili razsodbe veseli vsi poslušalci.

— („*Brenceljna*“ št. 15 in 16), ki ste prišli ravnokar skupno na svitlo, ste bogati vsakovrstnega gradiva. Priprostemu narodu bo vstregel posebno „Pavliha“, ki dogodbe iz bojišča po domače pripoveduje. Politična situacija je dobro zadeta v podobi na zadnji strani, ki kaže, kako vroča kaša je Bosna zdaj za Andrassya.

— (3. izkaz milodarov dežel. odboru poslanih za zapuščenorodovine v vojaščino poklicanih rezervistov.) Znesek milodarov po 1. in 2. izkazu 3421 gold. 72 kr. Firma H. Ohr in Demberger v Trziču 25 gold., gospodje: G. Piccoli, lekarničar v Ljubljani 30 gold., Jan. Čibašek, župnik v Turjaku, nabiro faranov 3 gld., dr. Ad. Eisel v Ljubljani 10 gold., St. Šranc, župnik v Hotiču, nabiro 2 gold., dr. Teodor Rudež k dohodku glasbene zabave v Ribniškem gradu še 2 gold., nabira uradnikov c. k. davkarije v Krškem 8 gld., nabira župnega urada v Žireh 9 gold. 40 kr., nabira župnega urada v spodnji Idriji 3 gold., po c. kr. okrajnem glavarstvu v Litiji čisti dohodek glasbene zabave v Zatičini dne 4. avgusta 1878. leta 90 gold., gosp. M. Poč, župnik v Loškem potoku, nabiro faranov 4 gold., nabira po župnji v Dovjem 7 gold. 50 kr., nabira županstva občine Kočevske 12 gld. 50 kr., darovi iz škrinjice v farni cerkvi v Gotnici 2 gold. 74 kr., gospodje Merhar Gregor, župan, Jaklič Štefan, župnik, Bajč Anton, posestnik, vsi iz Dolenje vasi pri Ribnici 5 gold. 10 kr., obrtnijsko-bralno društvo „Sloga“ v Kropi dohodek veselice dne 11. avgusta 1878 v znesku 21 gld., gosp. Dežman Karol, deželni in državni poslanec 10 gold., gosp. Franc vitez Kalina Urbanov, c. k. deželni predsednik, še 200 gold., od društva dosluženi vojakov na Kranjskem polovica dohodka dne 4. avgusta t. l. na Kozlerjevem vrtu napravljene ljudske veselice v znesku 275 gold., F. H. v srebru 5 gold., gosp. Šušteršič Matija iz Vidma in gospá Bajer Marija iz Zagreba 5 gold., gosp. dr. Zlatoust Pogačar, knezoškof Ljubljanski 50 gold., gosp. Pogačar Simon, c. k. uradnik vojašk. oskrbnega urada 50 gold., nabira med tržani in uradniki v Postojni, katero so zložili: Lavrenčič Jožefa 10 gold., Teodorovič Drago 5 gold., Ditrich Andrej 3 gold., Salmič Anton jun. 2 gold., Ussar Edvard 1 gold., Salmič Anton sen. 2 gold., Kogej Franc 50 kr., Krajgher Alojzi 5 gold., Krajgher Peter 5 gold., Vodopivec Anton 1 gold., Globočnik Anton 5 gold., Tratnik Janez 1 gold., Jurca Franc 5 gold., Dolšein Vincencij 2 gold., Vernik Peter 1 gold., Proglar Franc 2 gold., Burger Matija 2 gold., Dekleva Anton 1 gld., Zupančič Viktor 1 gld., Fentler Henrik 10 gold., dr. Deu Edvard 5 gold., skupaj 69 gold. 50 kr. — Skupni znesek 4321 gold. 46 kr.

— (Naznanilo.) Prihodnjo nedeljo, 1. septembra, bo potovalni zbor in govor v čebelarstvu v Hotederski ci popoldne po litanijah.

— (Naznanilo.) Podpisani odbor ima svojo pisarnico v Salendrovih ulicah nad Bregom prav v tisti hiši, kjer ima družba kmetijska svojo pisarno.

Glavni odbor za obdelovanje močvirja.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — 19. dne. t. m. je bilo pod predsedstvom presv. cesarja skupno posvetovanje Dunajskih in Ogerskih ministrov o Bosniških zadevah, in sklenilo

se je, toliko armado poslati doli, da bode zasedba Bosne in Hercegovine o 2 mesecih popolno dovršena.

— Državni zbor in delegaciji začno zborovanje v drugi polovici oktobra meseca. Po takem se skrčijo deželni zbori zopet na tak kratek čas, da postanejo prava parlamentarna ničla!

Koroško. — Volitve poslancev v deželni zbor se vršijo tukaj 2., 5. in 10. septembra. Koroški Slovenci bodo združeni s konservativnimi Nemci stopili v volilni boj zoper liberalne kričače in zagrizene nemčurje, ki se na pretrganje napenjajo posebno na to, da bi volitev vrlega narodnjaka prof. Einspielerja podkopali.

Štajarsko. — 12., 14. in 17. septembra so tu volitve deželnih poslancev. Žalibog, da je Mariborski centralni volilni odbor, kakor „Slov. Gospodar“ piše, po neslogi domačinov zelo paraliziran.

— Železnico iz Siska v Novi — kakor „Corr. B.“ iz Gradca poroča — bodo Magjari zabranili; naredila se bode po njih volji železnica iz Oseka v Bosno; Ogerska vlada je zato že železniških šin naročila v Štajarskih fužinah. — Avstrijska južna železnica seže že do Siska, in do Novija bilo bi treba narediti le še 24 kilometrov, kar bi stalo 2½ milijona. Magjari pa hočejo železnico po svoji „objubljeni“ deželi iz Oseka v Brod in od tod v Banjaluko v dolgosti čez 16 milj in s stroški 10 milijonov. In trmi Magjarov bodo pritrdili ustavoverci Avstrijski zato, da ž njimi ostanejo na krmilu Avstro-Ogerske!!

Iz Trsta. — Turčin Fehim Efendi, bivši bogatin župan v Banjaluki, se je preselil v Trst in kupil lepo hišo. Seboj je pripeljal 20 žen in več otrok. Ker po Avstrijskih postavah mnogoženstvo je hudodelstvo, ki se ostro kaznuje, je vprašanje zdaj: kaj bode s tem Turkom? Pa vsaj je „liberalizem“ brezkončen.

Iz Italije. — Vojno ministerstvo po zanesljivih poročilih iz Rima na vso moč dela na to, da se Italijanska armada pripravi v bojni stan; pomorsko ministerstvo v bitrici prepeljava dvopek (zwieback) iz Napolja v Benedke in Ankono. — In Avstrija gleda, pa menda nič ne vidi?

Iz Srbije. — Dne 22. t. m. je bila razglašena neodvisnost Srbije od Turčije po posebni proklamaciji kneza Milana.

Iz Bosne in Hercegovine. Po pridobitvi Sarajeva je pri oddelkih Filipoviča in Würtemberga prestanek za nekaj dni, menda zato, da se pospravijo ranjeni in dopolnijo ter pomnože vojni oddelki. Le Jovanovič je imel pretekli teden nekaj prask, v katerih pa je Turške ustajnike razkropil. Oddelek Szaparijev, ki je zdaj največ trpel, je bil 23. t. m. vnovič napaden po Turkih, pa je srečno odbil ta napad. Zdaj mu bo gotovo Filipovič poslal pomoči. Sploh se zdaj pomnožujejo čete tako, da bomo imeli v Bosni cele štiri armade, kar bo že nekaj izdalo. — Zgube naše po vladnem izkazu znašajo do 16. t. m. 161 mrtvih in 676 ranjenih, 139 se jih pa pogreša, tedaj vsega skupaj 976 mož. Med temi se ve da niso oni, kar jih je padlo pri Sarajevu in v poznejih bojih.

Žitna cena

v Ljubljani 17. avgusta 1878.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 7 fl. 10. — bavaška 10 fl. 49. — turšice 6 fl. 20. soršice 6 fl. 80. — rži 6 fl. 34. — ječmena 5 fl. 63. — prosa 7 fl. 3. — ajde 5 fl. 85. — ovsa 3 fl. 41. — Krompir 2 fl. 50 kr. 100 kilogramov.